

במדינה

אורחים

הדוגמן שבא מן החום

סיפור הצלחה

של צעיר

מקריהמשוורת.

הוא שחור, חסון, אתלטי ומתלבש בטעם רב. זהו מישל סמוק (27), דוגמן כושי שהגיע באחרונה ארצה, היישר מפאריס. לעירייהאורות הוא הגיע מגיאנה הצרפתית: קצת צפונה מקריהמשוורת ומברזיל, 98 אלף תושבים דוברי צרפתית. כארץ, לעומת זאת, לא כולם מדברים כאן צרפתית, אומר מישל. כאנגלית אני די חלש, ועברית עוד לא למדתי. אבל למולו, במקצועו מדבר הגוף, ואת הבגדים הוא יכול להדגים גם מכלי לדעת עברית.

אורח סמוק* אין בעיות עם הצבע

המוצג לראווה על המסלול, לעין המצלמה ולעיני הנשים.

מישטרה

אמצעי-עוד מן השמיים

שימוש מעשי

בתורה של

שוטרי-חוזר-בתשובה.

שיבועה מקרי האונס, שארעו תוך שיבועה חודשים במחוז המרכז העמירו את מישטרת ישראל על רגליה. הוקמו שלושה צח"מים (צוותי חקירה מיוחדים), כל המאמצים מוקדו בחקירה וההצלחה אכן האירה פנים: אותה כנופיית אנסים, ראשה נעצר, כמה מחבריה הועמדו לדין, ושניים כבר נשפטו — האחד לשש והשני לתשע שנות מאסר.

המישטרה, כאמור, הועמדה על רגליה — זה ברור. שהמישטרה פעלה בתבונה (אחת הקורבנות הוסעה במשך ששה שבועות, לילה אחרי לילה, עד שאיתרה את המקום המדויק שבו בוצע האונס) — זה ברור. (המשך בעמוד 22)

הסרט, אולי, לא

כל-כך, אבל

הוא דוקא כן —

ועוד איר

טוביה

השמו

וא לא נולד שמן, כמו כולם, והוא נולד רזה. אך כגיל 6 היתה לו בעייה: שבר. תחת נלחח אותו, נתנו לו הורמונים, ומאז הוא התנפח. היום, עשר שנים יותר מאוחר, הוא כבר שוקל 110 קילו גטו. המישקל הזה הוא תלמיד גימנסיה, העונה לשם טוביה דובלרו. המקור: רומני; הפנים: דמויי ירח עם קצת נמשים; העיניים: גדולות כצבע טורקוז. הסיבה שכותבים עליו: הופעתו בסרט הפנימייה (כלשון

טוביה ברגיעה זרקורים וכמה שאלות

בזרקורים (כמו נידון למוות!), שאלו אותו כמה שאלות (איך קוראים לך? מה אתה אוהב לעשות?) נראה שהזרקורים האירו אותו באור חיובי, והתשובות לשאלות היו במקום. תוך זמן קצר מצא עצמו תלמיד הגימנסיה בן ה-16 משחק בסרט הפנימייה. או, כפי שטוביה מסכם אותו: "היינוער בפנימייה מוחקת מהבית ומההורים; אהבות ואכזבות של גיל הטיפש-עשרה."

הצילומים כאמצע שנת-הלימודים שעברה נמשכו חודש וחצי, וזה לא כל-כך להליב את המורים של הגימנסיה הרצליה. טוביה הסיק את המסקנות, נפרד מהם ועבר לבית-ספר אכסרני.

אם היתה חסרה לחברת-ההפקה של הסרט הוכחה באיו מירה של רצינות מתייחס טוביה לעבודתו — שלא לדבר על יכולתו — הרי שהצעד הזה עשה את שלו. החברה החתימה אותו על חוזה לשלוש שנים כשחקן-הבית שלה.

כל התורה של טוביה השחקן על רגל אחת היא: אני מודה עם הרמות שאני משחק בצורה כזאת, עד שקשה להבריל אם זה אמיתי או מישחק."

הפירסומת לסרט: "חבר'ה בני 18, צעירים, אוהבים ותוססים." אם כי המבקרים לא בדיוק התפעלו ממאה הרוקות של הפנימייה, הרי עד עתה כבר ראו אותו 300 אלף צופים, וכולם זוכרים, יש להגיה, את השחקן-מצחקן רובלרו. ולא להינס. טוביה טורח לשם כך ככל כוכב מישקלו (זה עושה לי טוב כשאנשים נהנים, וצחוק הוא אחד הרכיבים לכך!)

כמו

נידון למוות!

פגישה של דובלרו עם עולם המהקלנוע היתה מיקרית בהחלט. הוא השתתף בהצגה של שלום עליכם (קשה להיות יהודי), שהועלתה על-ידי הגימנסיה שבה למד (הגימנסיה העברית הרצליה בתל אביב). אחרי ההצגה פנו לבימאי כרי שימליץ על חבר'ה מתאימים לסרט ישראלי.

הבימאי המליץ על טוביה, וכך הגיע ל.אודישן (מיבחן). הוא לא חשב שיתפתח משהו מיוחד מהעניין. הוא ישב באולם-ההתעמלות שבו נערכו המבחנים; האירו עליו

טוביה בפעולה אקשן והרבה רומנטיקה

בעת צילומי הפנימייה הזרו כל-כך, עד שאפילו התאהב כמל הרצינות כשחקנית שרית נחום. "אבי הוא מודה, לא הלך לי."

פלנטה אחרת!

בסוף הם נשארו רק ירד. נורא טובים, כפי שהוא מציין הוא גם עשה כסף מן הסרט (סנ נאה), אך מסרב לפרט. אי-אפי לקנות בזה דירה, אי-אפשר לקנות מכונית. אך, הוא מאשר בחיך מא עד און, אפשר לקנות בזה מכו מיד שנייה."

גם הוריו של טוביה קנו את העני הם מאוד גאים ומרוצים מהצלחתו בנסייחידים. במיוחד האם (פיתאוס נפלה על פלנטה אחרת!)

טוביה אינו מסתפק בהצלחה בש הקולנוע. זה שנתיים שהוא גם בש הספרות. הוא כתב ספר, ועתה ה עומד להוציאו לאור. הספר, מיבצע בחוף הצרפתי, ח עלילה מלאת אקשן ורומנטיקה: טי חילי-האוויר עומד לשאת את חבר ולנסוע עימה, לאחר מכן, לירדנו בצרפת. כמה ימים לפני החופה החב נהרגת בתאונת-דרכים. הטייס מש מש ככרטיסיהטיסה ונוסע לצרפת ב זאת. בצרפת, כמובן, הוא פוגש מישו דרוין שמה. אהבה, הריזן, אפי תאריד-לנישואין.

אך, אויה! הגורל האכזר מכה שני שוב מתערבת תאונת-דרכים וגם דרו נהרגת. רק מה? העובר ניצל ויש נולד. רי בזה לספר בן 120 עמודי ההמשך, מבטיח טוביה, בחלק ב'. אגב, טוביה אינו חושב שהוא שר מנערים בני גילו. בעצם, כן ולא. מן אחר אני עדיין נער; מצד שני, מבחי נפשית, אני מרגיש מאוד מבוגר. אפי בענייני נערות. קודם-ככל אני נמל לבחורות יותר מבוגרות, ושנית — מה שחשוב לי זה התוכן, ולא הצורה. אני לא כמו חברי לכיתה, ש שמעניין אותם זה רק איך היא נראי ואם החוזה שלה מספיק גדול."

אורנה גלזן